

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Faisala Husseiniho a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **nezl. R. B.**, zastoupený JUDr. Tomešem Vytiskou, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 1, Jindřichův Hradec, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2021, čj. MPSV-2021/56808-913, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 9. 2021, čj. 54 Ad 7/2021-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Českých Budějovicích (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím z 10. 9. 2020, čj. 153729/20/TA, rozhodl dle § 34 odst. 1 a § 34b zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o poskytování dávek“) tak, že zamítl žalobcovu žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Proti rozhodnutí úřadu práce podal žalobce odvolání. O něm rozhodl žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví, a to tak, že rozhodnutí úřadu práce změnil a žalobci přiznal nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem „TP“ od 1. 9. 2020 do 30. 4. 2024. Podle žalovaného trpí žalobce dlouhodobě nepřiznivým zdravotním stavem. Jde o středně těžké funkční postižení pohyblivosti nebo orientace ve smyslu § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek a zdravotní stav žalobce odpovídá zdravotnímu stavu uvedenému v bodě 1 písm. j) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. Konkrétně se žalobce vyznačuje lehkou mentální retardací spojenou s poruchami chování.

[2] Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, v níž odkazoval na závěry své ošetřující dětské psychiatricky, MUDr. B., z 26. 2. 2021, podle nichž by měl být žalobci přiznán nárok na průkaz ZTP/P, tedy odpovídající závažnějšímu stupni postižení.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu zamítl rozsudkem z 29. 9. 2021, čj. 54 Ad 7/2021-30. Svě závěry opřel o posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Českých Budějovicích (dále „posudková komise“) z 19. 2. 2021 ve znění jeho doplnění z 12. 3. 2021. Ten vyhodnotil jako úplný, objektivní a dostačující ke komplexnímu posouzení žalobcova stavu. Doplněním posudku z 12. 3. 2021 posudková komise výslovně reagovala i na zmiňovanou zprávu žalobcovy psychiatricky z 26. 2. 2021. Posudková komise nepovažovala tuto zprávu za dostatečný důvod pro přehodnocení svých dosavadních závěrů. S tím se krajský soud ztotožnil a konstatoval, že mezi závěry posudkové komise, opírající se o dosavadní lékařská zjištění, a lékařskou zprávou z 26. 2. 2021, nejsou žádné rozdíly. Proto ani nepovažoval za nutné, aby nechal ve věci vypracovat znalecký posudek, jak navrhoval žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel namítl, že z obsahu zpráv MUDr. B., dlouhodobé žalobcovy ošetřující lékařky (psychiatricky), nevyplývá, že by došlo ke zlepšení stavu žalobce, jak tvrdí posudková komise (v minulosti, od roku 2017 do roku 2020, byl žalobci přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“). Zdravotní stav žalobce je neměnný a nelze očekávat jeho zásadní změnu. Naopak došlo krátkodobě k jeho zhoršení. Krajský soud tak nesprávně interpretoval závěry zprávy MUDr. B. z 5. 2. 2020, včetně navazující zprávy z 26. 2. 2021. Namísto toho, aby krajský soud odstranil rozpory v posouzení zdravotního stavu mezi závěry správního orgánu a závěry jmenované lékařky, žalobu nesprávně zamítl. Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a krajský soud to při svém rozhodování nevzal v potaz.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se správní orgány i krajský soud řádně vypořádaly s podklady pro rozhodnutí, včetně zprávy MUDr. B. z 26. 2. 2021. Posudková komise měla pro své závěry také dostatek podkladů a své závěry odůvodnila i ve vztahu ke zmíněné zprávě MUDr. B.. Doporučení ošetřujících lékařů ostatně nejsou pro posudkové lékaře závazná.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li po 31. 3. 2021 před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce, a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikturně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (srov. usnesení NSS z 5. 8. 2021, čj. 10 Azs 196/2021-30, bod 4).

pokračování

[8] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost kasační stížnosti.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Stěžovatelovy námitky se týkají zejména otázky zjišťování skutkového stavu, respektive hodnocení důkazů. Jde o námitky týkající se nezohlednění zprávy MUDr. B. z 26. 2. 2021, nesprávných závěrů posudkové komise a neprovedení důkazu v podobě znaleckého posudku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že posudková komise vycházela ze zdravotnické dokumentace stěžovatelovy praktické lékařky i psychiatricky a výslovně se vyjádřila i ke zmíněné zprávě MUDr. B.

[11] Je třeba připomenout, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky NSS z 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016-79, bod 21, či z 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020-52, bod 23). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud, pouze tehdy, bylo-li řízení před krajským soudem zatíženo vadou.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že dostatečně podložený, přesvědčivý a řádným způsobem pořízený posudek posudkové komise, včetně jeho doplnění, který měl žalovaný k dispozici pro účely svého rozhodnutí, neodůvodňuje přiznání jiného typu průkazu osoby se zdravotním postižením než „TP“. Ani zprávu MUDr. B. neshledal v rozporu se zjištěními posudkové komise. Proto krajský soud nevyhověl žalobcově požadavku na ustanovení znalce.

[13] V tomto směru Nejvyšší správní soud konstatuje, že povahou posudku posudkové komise a k jeho postavení jako stěžejního důkazu v obdobných věcech (i v rámci soudního přezkumu) se zabýval např. v rozsudku ze 14. 8. 2018, čj. 4 Ads 182/2018-20, bod 17, z 28. 4. 2017, čj. 5 Ads 80/2016-22, z 26. 3. 2015, čj. 4 Ads 263/2014-60, bod 39, či z 26. 6. 2019, čj. 8 Ads 331/2018-37, bod 13. K nezávaznosti závěrů a doporučení odborného lékaře pro posudkovou komisi se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku z 8. 7. 2009, čj. 3 Ads 36/2009-59. K otázce doplnění dokazování v řízení před soudem znaleckým posudkem se ve své judikatuře Nejvyšší správní soud již také zabýval. Například dle rozsudku z 8. 10. 2014, čj. 3 Ads 85/2014-24, *„pokud krajský soud považuje posudek komise za správný, přesvědčivý a svůj názor zdůvodní, není dokazování znaleckým posudkem na místě, neboť neexistují pochybnosti, které by znalec musel svým posudkem rozptýlit“* (k tomu také rozsudky NSS z 28. 5. 2014, čj. 3 Ads 88/2013-73, či z 20. 7. 2021, čj. 3 Ads 300/2019-29, bod 28).

[14] Závěry krajského soudu shrnuté v bodě [12] tohoto usnesení odpovídají ustálené rozhodovací praxi (bod [13]) a Nejvyšší správní soud k němu nemá výhrady, které by odůvodnily, aby se věci sám meritorně zabýval (bod [11]).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] S ohledem na vše výše uvedené lze uzavřít, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti. Krajský soud

se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchýlil a nedopustil se ani pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4., a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. února 2023

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu